

NEJKRÁŠNĚJŠÍ CHVÍLE

Pondělí, 08. září 2008

Také máte chvíly, kdy si prostě jen tak vybavíte něco moc příjemného, co jste zažili, okamžiky, které se vám mihnou hlavou a přinesou kromě lehkého pousmání na tváři také pocit štěstí, pohody, spokojenosti a lásky? Já mám těch svých hladivých chvil kolik. Každá je jiného druhu, ale každá je na duši úplně stejná...

A docela sobecky si je někdy připomínám, abych se sama uvnitř pohladila tou krásnou vzpomínkou, pokochala výjimečností oné chvíle a polaskala duši i srdce. Zrovna dnes jsem seděla nad krbem a je a přivolávala jsem je. A mám je v hlavě pořád, neblednou, zakládám si je do archívu a přivolávám si je - jen tak, pro radost. Tak jsem se rozhodla, že se o ně s vámi podělím, nebojím se, že tím ztratím cenu, naopak, pro mě zstanou stále tak krásné hřejivé, a užívat si je budu znovu a znovu. První vzpomínka je z Vysoké holi. Jeden z prvních výletů, kdy jsem se seznámila se svým medvídkem, nás zavedl do Jeseníků. Byl už sice podzim, u nás dole mádila inverze, ale Jeseníky nás přivítaly zářivě modrou oblohou a sluníčkem. Vyšlapali jsme nahoru na Vysokou holi, já tam byla první a moc ráda jsem se nechala vést na místo, kde se mi prý určitě bude líbit. A líbilo. Na vrcholu jsme zůstali stát, pod námi se prostíralo údolí a v okolí byly další kopce. Měla jsem pocit, že jsem v nebi. Pod námi byly mraky jak nadýchaná lehká epice, neměly konce a my stáli nad nimi a dívali se se zatajeným dechem na ten nekonečný oceán bílého nebe. Chvilí jsem nechtěla věřit, že jsou to mraky, vypadalo to jako nádech zvláště krásný, jako něco naprosto neskutečného, co jsem nikdy předtím neviděla. Můj medvídek nasadil na zrcadlovku dlouhé sklo, stoupl si za mě, přidržel mi foťák a já se dívala jako dalekohledem na tu nádheru před námi. Ukazoval mi okolní vrcholy - tam je Praděd, ten useknutý jsou Dlouhé Stráně, přerývající vodní elektrárny, tam je Mravenčí a tam jsou Petrovy kameny... Stáli jsme tam, dotýkali jsme se jeden druhého, pomalu se točili na všechny strany a já se cítila skutečně jako v nebi. Okamžik nabitý magickou energií. Cítila jsem, že takhle by to asi mělo být, tomu se v knihách říká splynutí duší; byli jsme naladěni na stejnou vlnovou délku, vzduch kolem nás jiskřil a chvíli se, a já jsem si přála, aby tahle chvíle nikdy neskončila. Nakonec jsme udělali spoustu fotografií, zachytili mraky pod námi. Tak jsou prý vidět z letadla, když se letí nad nimi. Nikdy předtím jsem letadlem neletěla, teď jsem měla pocit, že letím nikdy neskončí. Bylo mi krásně na těle i na duši a najednou jsem věděla, že tak to má být, že tenhle člověk je pravý, že oba dva máme vidět jednu věc stejnými očima. Další vzpomínka je z doby o něco později a stejný medvídek ležel vedle mě v posteli, svými velkými rukama hladil mě už trochu vystouplé bříško a tiše bručel nějaké tajemství tomu dosud neznámému obyvateli uvnitř. Potom si položil hlavu tam, kde předtím šeptal a poslouchal, jak ten malý většinou šplouchá. Najednou jsem ucítila první pořádný kopanec, všechny ty pohyby předtím byly jen jako slabé pohlazení nebo šmrtní, ale tenhle byl tedy mnohem citelnější, výraznější a úžasnejší. "Ty jo," vykřikla jsem nadšením. "Kopla tebe přímo do ucha. Našle Hemelka má kopla," zajásal v tu chvíli medvídek a bylo to tu zas. Znovu ten pocit děje se jako tenkrát na Vysoké holi, stejná energie, stejný pocit naprosté pohody a souznění, něco kolem nás obklopovalo a hřálo, hladilo a chvělo se. Znovu ten pocit i to přání, aby to nikdy neskončilo. Aby se zastavil čas. Aby ta chvíle zůstala věčná. Tak tohle je někdy z těch okamžiků, kvůli kterým stojí za to žít. Každý z nás je má někde uvnitř v sobě a čekající, a si na ně vzpomeneme. Těba ve chvíli, kdy nám není nejlépe, kdy jsme smutní a potřeba si nabít baterky. Tak si je chraňme a hýkejme, nedají se koupit, nedají se ukrást někomu jinému, a zabalme je do hedvábného papíru, ať se nám nepotluou. Stojí za to. Tak co, máte i vy nějaké podobné silné zážitky a vzpomínky, co vás hřejí na srdíčko? Sem s nimi... Vodoměrka